

Đằng Sau Vụ Osin Việt Nam Cường Hiếp Ông Chủ

by trangha

Cuối năm 2005 đầu năm 2006 xảy ra vụ một cô Khán hộ công người Việt Nam trong lúc không cảm lòng đã có hành vi “xâm hại tự chủ tình dục” của ông chủ trong thời gian dài, một cách có hệ thống.

Trong số hơn 75 nghìn phụ nữ Việt Nam sang ĐL xuất khẩu lao động dưới dạng Khán hộ công (Giúp việc nhà, chăm sóc người bệnh và người già tại nhà), chỉ có một số ít được vào làm ở viện dưỡng lão, hộ lý các bệnh viện là nơi có điều kiện làm việc cải thiện và cởi mở hơn, có giờ làm, giờ nghỉ, được tiếp xúc với người ngoài. Còn lại tuyệt đại đa số bị giam lỏng trong 4 bức tường gia đình chủ. Nhiều cô lần đầu tiên được bước ra khỏi cửa nhà chủ chính là lúc... lên máy bay về VN sau 2 năm làm việc.

Vụ án xảy ra vào thời điểm Đài Loan đã cấm tất cả các Khán hộ công người VN sang làm việc. Số khán hộ công VN giảm dần. Xã hội ĐL lan truyền những câu chuyện rùng rợn về người Việt Nam, như Osin Việt Nam giết chủ vì mâu thuẫn, đánh gãy tay chủ, phản chủ, giết cả hai ông bà chủ rồi trốn đi tự tử, Osin VN rút ống thở Oxy của chủ, làm trẻ con chết, ngoại tình với chủ, ăn cắp và bỏ trốn là cơm bữa. Đồng thời các vụ án không hay về cô dâu như cô dâu Việt mang thuốc chuột từ Việt Nam sang giết chồng, cô dâu Việt làm gái, buôn người, buôn ma tuý, nã tiền v.v... càng làm cho thái độ của xã hội với mọi phụ nữ VN thêm khắt khe. Vào thời gian đó, việc Osin VN lạm dụng tình dục một ông chủ nhà bị bệnh nằm liệt giường, làm người ông chủ bầm tím, kéo dài trong thời gian dài v.v... làm dư luận chung ở đây rất sừng sốt và kinh hãi, phẫn nộ. Họ cho rằng đó là hành vi mất nhân tính.

Theo thông tin từ Viện kiểm sát Chương Hoá tôi có được thì ghi cực kỳ tỉ mỉ, có cả băng ghi hình cô Osin Việt Nam. Trong đó, cô Osin 40 tuổi hàng ngày chỉ có một việc là phục vụ ông chủ 39 tuổi, vì bị trúng gió mà nằm liệt giường mất tri giác chục năm nay. Trong lúc chăm sóc hàng ngày, không tránh được những việc đụng chạm thân thể hoặc những va chạm tế nhị. Bà chủ nhà bắt đầu từ giữa tháng 11/2005 đã nghi ngờ việc chồng mình khắp mình mẩy thâm tím, nghĩ là cô Osin đã hành hạ, đánh đập chồng mình, nên lắp camera theo dõi. Không ngờ những hình ảnh thu được là việc cô Osin VN hàng ngày “sau khi tắm rửa lau người cho ông chủ xong, thường nắn ná vuốt ve chỗ kín ông chủ”, sau đó “bước chân qua hai bên người ông chủ, tiến hành việc thoả mãn dục tính”.

Có ngày cô làm 2 lần, ông chủ cảm khẩu không nói cũng (có thể) không nhận thức được sự việc. Bà chủ rất phẫn nộ vì ngay cả bà là vợ mà cũng đã bao lâu nay không hề dám làm thế với chồng mình. Bà mang băng camera tới cảnh sát. Ngày 3/1/2006 cảnh sát Chương Hoá còng tay cô Osin VN mang đi, cho ở tù. Đến đây là hết bản tin có thể đăng trên báo Tiền Phong. Và vì vụ án quá sừng sốt, toà soạn cho đăng nhưng cắt tất cả mọi chữ “Việt Nam” trong bản tin này. Chỉ nói chung chung rằng, có Osin nước ngoài hiếp chủ ĐL. Tuy nhiên đọc xong ai cũng hiểu đó là người Việt Nam. (Vì sao ai cũng hiểu ra ngay đó là người VN ???) Kể cả bản tin sau đó vào tháng 5/2006 của tôi, đưa tin người phụ nữ này bị kết án 4 năm tù giam, toà soạn cũng không đăng và nói, thôi để sự việc trôi qua đi, đừng nhắc lại nữa, tàn nhẫn lắm.

Nhưng hành trình sau lưng bài báo từ khi cô bị bắt tới khi cô rời toà án vào ngồi tù 5/2006 có rất nhiều tranh cãi và xung đột từ nhiều phía. Rất tiếc là về phía tôi và một số tổ chức phi chính phủ cùng tìm cách giúp đỡ thì không mang lại kết quả gì, vì sự “kết án” đến từ phía xã hội ĐL là quá lớn, chúng tôi đều hiểu rằng họ (Toà án, cảnh sát ĐL) cũng phải chịu 1 sức ép rất lớn trong vụ này. (Ko rõ phía Ngoại giao VN có tặng họ tí sức ép nào ko, và sức ép về... phía nào, phía dồn trách nhiệm lên vai thủ phạm hay phía đỡ tội cho cô, thì tôi ko rõ. Ai biết nội tình của cơ quan chức năng VN làm ơn mách giùm cho chị bạn tôi nhé).

Sau khi cô Osin VN bị bắt, có rất nhiều luồng dư luận trái chiều nhau tranh cãi về tính chất phạm tội của cô Osin: Ông chủ đã nằm liệt rồi, người còn chả tự dựng lên nỗi, huống hồ bảo ông dựng nỗi “cái kia”? Hay là ông chủ ép buộc cô Osin phải thoả mãn cho ông nhu cầu đó? Hay ông chủ đồng tình làm việc đó cùng cô? Nếu ông đã liệt thì cô Osin VN chỉ có thể phạm tội “quấy rối tình dục” (vuốt ve, quấy rầy) thôi chứ chắc gì đã hoàn tất việc giao cấu? Tuy tranh cãi, nhưng 100% ý kiến đều cho rằng Osin có lỗi, phải bỏ tù cô này!
Trong câu chuyện, bạn bè tôi thường hỏi thăm tôi tiến độ vụ này đến đâu rồi và thương hại bảo tôi, dấu sao chỉ là con sâu làm rầu nồi canh thôi, chúng tôi nghĩ cô này là cá biệt trong số người VN.

Sau đó bác sĩ phía ĐL cho biết, ông chủ này vẫn hơi nhức nhích chân tay được 1 chút, có thể ngừng được đầu 1 chút, tuy nhiên ko đủ sức để ép buộc hoặc chủ động khiêu khích cô Osin. Ngoài ra tâm thần của ông chủ không sáng suốt, hiện tượng “cương cứng” chỉ là phản xạ vật lý và thần kinh thuần túy khi bị vuốt ve, không có nghĩa là ông chủ đồng tình với việc giao cấu. Kết luận này làm tội “xâm hại quyền tự chủ tình dục” của cô Osin VN trở nên hai năm rõ mười.

Tôi có cân nhắc lâu trước khi gửi bản tin về toà soạn. Tin độc thì báo nào chả cần. Nhưng tôi không muốn ngày nào cũng đưa những tin quá xấu và quá thê thảm về người VN ở đây, làm cho dư luận xã hội khủng hoảng lo sợ, kỳ thị và trực tiếp ảnh hưởng tới vấn đề xuất khẩu lao động đang là lối thoát nghèo cứu vớt gia cảnh hàng trăm nghìn gia đình ở nông thôn VN. Rất nhiều tin xấu về người VN ở ĐL tôi đã không viết thành tin bài mà bỏ qua. Bởi nếu nhìn khách quan thì người lao động lên thành phố đi làm thuê ở ngay chính VN cũng còn thê thảm hơn và trái ngang hơn nhiều, với “tỉ lệ rùi ro” cũng không hề nhỏ. Tuy nhiên vụ án Osin hiếp chủ thì lại khác, cô ấy làm người ĐL sợ hãi nhưng lại làm tôi thấy thương cảm ghê gớm, nhức nhối dưới thân phận một người đàn bà. Nếu bạn đọc bài báo trên TP thì thấy, trong bài đó, số chữ tôi đưa vụ cô Osin chỉ bằng 1/3 số chữ tôi viết về vấn đề Osin nữ VN đang gặp phải ở ĐL. Vụ này sẽ đánh động rất nhiều mặt của xã hội.

Tôi biết bài báo của tôi là khởi nguồn cho nhà văn Y Ban viết truyện ngắn “I am đàn bà”, nhà văn có toàn quyền hư cấu và trình diễn những quan điểm về nghệ thuật và nhân sinh trong tác phẩm của mình, tuy nhiên tôi hoàn toàn không thích cách mà “I am đàn bà” bày tỏ và thuyết phục người đọc trong vấn đề của cô Osin VN này. Người phụ nữ bản năng thì có thể, nhưng tôi không thích hình ảnh người phụ nữ ngu dốt. Quay lại vụ án. Thủ phạm đã bị bắt, chờ ngày ra toà, mọi thứ đã rõ ràng. Vậy thì tôi có gì can thiệp vào? Vì tôi cho rằng cô Osin này không có lỗi. Cô chính là nạn nhân. Ít nhất, về mặt tinh thần, cô bị dồn vào bước đường phạm tội.

Tôi nghĩ Osin VN ở ĐL cũng là một người lao động. Người lao động tức là cô có giờ đi làm, giờ tan sở, ngày nghỉ phép trong năm, ngày phép bệnh, có quyền đi chơi hoặc làm bất cứ thứ gì ngoài giờ làm việc mà cô thích. Cô có quyền yêu thương, có quyền đọc báo xem phim, có quyền ngủ, có quyền đại tiểu tiện đúng giờ, có quyền thủ dâm, có quyền thay quần áo mà không bị người khác dòm, có quyền ngủ trong 1 góc an toàn không bị ai bắt chợt nhảy xổ vào. Và có quyền bị ốm. Nhưng Osin Việt Nam ở Đài Loan bị tước đoạt toàn bộ những quyền con người ấy!

Luật pháp hiện hành của Đài Loan hiện nay cho Osin VN quyền lợi ra sao:

Osin VN phải làm việc 24/24 bất cứ lúc nào, không gian làm việc không tách với không gian ở, không có góc riêng, không có quyền tự chủ mọi hành động, không được nghỉ phép, không được quyền hưởng bất kỳ một thú vui tinh thần nào, thậm chí giản đơn như nói cũng không được, nếu chủ không đồng ý. Mà có chủ nào muốn Osin đi chơi, đi hóng chuyện, đi nghỉ, đi ốm, đi ngủ, đi xem phim, đi ăn tiệm, đi gặp đồng hương, đi dạo phố?

Chủ có quyền đặt máy quay Osin từ mọi góc độ, kể cả lúc ngủ, lúc thay quần áo, lúc tắm rồi nhìn ngấm nghĩa để “bảo vệ an ninh trong gia đình mình” mà không phạm luật. Thử hỏi ngược lại, có tổ chức nào dám đặt máy quay camera vào 1 gia đình để xem ông chủ đối đãi Osin có đảm bảo nhân quyền hay không? Đảm bảo chủ sẽ đập cho cái chùy vào mặt vỡ tan cái máy quay ra, kiện lên tận tổ chức nhân quyền thế giới ấy chứ. Thế nhưng họ lại tự cho họ cái quyền đối xử với Osin VN như thế. Và việc bà chủ có băng ghi hình Osin VN chính là kết quả của cuộc quay trộm như thế, không cần báo trước cho Osin biết.

Chủ có quyền xông vào giường Osin lục tung mọi thứ lên vào giữa đêm. Chủ có quyền ép Osin không một phút nghỉ ngơi, chủ không cần phải trả lời về vấn đề sức khoẻ tâm thần của Osin, chủ không cần coi Osin VN là người. Chủ chỉ có một nghĩa vụ duy nhất là trả đủ lương (khi đó là 15.480 tệ/tháng, hiện nay 17.280 tệ, đã tăng thêm 900 nghìn VND/ tháng, ko phải là 3 triệu như các ông ở Bộ Lao Động VN đang khoe!) cho Osin. Và mỗi ngày chủ nhật làm thêm trả 1.000 tệ. Với chủ, tao trả tiền, tức là tao đã xong nghĩa vụ, sòng phẳng, tiền tao đổi lấy mọi quyền hưởng thụ văn hoá tinh thần của mày, mày phải làm, mày không có quyền nói vì mày là một con người, mày muốn mỗi năm có một ngày được nghỉ ngơi.

Vì sao tất cả mọi Osin của Philippin ở Đài Loan dù chủ có ép chết thì họ cũng không bao giờ đi làm vào ngày nghỉ, mọi chủ nhật họ đều đi nhà thờ, tụ tập cười nói, đi chơi, dạo phố, đi chụp ảnh, gọi điện về quê... Và

chưa có chủ ĐL nào trả được tiền làm thêm giờ ngày chủ nhật cho Osin Philippin, họ dứt khoát chọn tự do đi chơi và đi nhà thờ. Mọi Osin Indonesia đều nắm rõ quyền lợi của họ, chủ không dám càn quấy bắt nạt. Còn Osin VN thì không dám đấu tranh cho chính quyền lợi của mình?

Tôi không cho rằng cô Osin 40 tuổi này là trường hợp cá biệt. Vì cô chỉ có mỗi hành vi “vuốt ve, giải toả” đó là thú vui, giải trí, giảm stress, giải toả tâm tư, sự an ủi duy nhất trong 4 bức tường. Là cái duy nhất chứng tỏ cô chưa biến thành 1 cái máy. Nếu cô được chủ cho nghỉ ngơi, cho xem tivi, có hoạt động văn hoá tinh thần, được ra ngoài, giải toả khác hẳn sự việc đã cải thiện nhiều. Nếu luật pháp ĐL mãi mãi như thế, thì sẽ còn rất nhiều những vụ như thế này xảy ra, thậm chí còn tệ hơn. Tôi vừa thấy thương xót vừa thấy bất bình thay cho cô Osin VN, bởi chính cô cũng ko hiểu cô cũng là một nạn nhân. Có điều người hiếp cô là cả xã hội Đài Loan.

Tôi nhờ một tổ chức luật của Đài Loan đề nghị sang toà án địa phương Chương Hoá, tôi tình nguyện phiên dịch miễn phí cho cô trước toà, kể cả cô phải qua bao nhiêu phiên xử. Tôi tìm một luật sư đề nghị giúp đỡ cô trong vụ này. Dù tôi chỉ là một phóng viên nước ngoài, tôi không có tư cách can thiệp vào các vấn đề dân sự và hình sự của nội bộ ĐL. Cô Osin vẫn có luật sư do toà chỉ định rồi. Nhưng tôi muốn giúp cô tìm 1 luật sư có thể thật sự bảo vệ cô.

Ở ĐL tôi chỉ quen một số tổ chức luật đứng ra bảo vệ di dân, một số tổ chức phi chính phủ có thể bỏ tiền ra giúp đỡ, một vài văn phòng NGO của Ý, của Mỹ, của nhà thờ có thể giúp, một vài tổ chức giúp đỡ người nghèo ĐL và cũng có chủ trương giúp cả người VN nữa v.v... Sau khi liên hệ và hỏi ý kiến một số người trong ngành luật, tôi tìm đến một luật sư vừa nổi tiếng vừa có kinh nghiệm về vấn đề hai giới, giới tính, phụ nữ v.v... Tuy nhiên vì 1 số lý do khách quan mà phiên toà đã diễn ra ở pháp đình cách ĐB vài trăm km không có tôi và cũng không có luật sư của văn phòng có mặt. Toà tuyên án, thủ phạm bị phạt bốn năm tù.

Tôi viết bài báo cho Liên Hợp báo: “Osin hiếp chủ, nhưng xã hội Đài Loan mới là người bị tuyên án tù”. Chỉ có hai đoạn: 1: “Vì sức lao động là một sản phẩm, nên con người cũng bị coi là thứ máy móc sản xuất ra sản phẩm đó ư?” 2: “Đài Loan đang bỏ rơi Osin nước ngoài!” Toà soạn báo Đài Loan tế nhị nói, giá như cô cung cấp cho chúng tôi các thông tin như: Thủ phạm ở VN có gia đình ra sao, chồng con thế nào, đã phạm tội chưa, nữ giới Việt Nam có hay hiếp chủ thế này không v.v... thì bài mới đăng được. Vì đó sẽ là thông tin độc quyền.

Chuyện cũ mấy năm rồi, kể lại rất là khó chịu, thôi cứ kể nốt cho xong. Thế là xong, cô Osin sẽ ra tù năm 2010. Tôi mới chỉ đi thăm các lao động bị tù trong trại thu dung vài huyện thị, nói chuyện với họ, tôi cũng mới chỉ tiếp xúc với các lao động khi vừa bị cảnh sát bắt về đồn, tôi cũng chỉ tiếp xúc với họ ở toà án hoặc ở bệnh viện, hoặc nhận những cú điện thoại của họ báo tin, em trốn rồi chị ạ, em trốn khỏi nhà tạm giam rồi, em trốn khỏi nhà chủ rồi, em trốn khỏi Đào Viên rồi, em trốn nữa. Cô Osin mà tôi nhắc đến trong bài này chắc chắn có ngổ cửa cũng không bao giờ muốn trốn. Biết về đâu khi gia đình họ tộc đã biết về vấn đề của cô? Biết cô ngồi tù vì lý do quá sức chịu đựng của người nhà quê kia?

Điều đáng thương nữa và rất ngậm ngùi là sau bài báo, có rất nhiều người ở VN tìm cách gửi thư, nhắn tin, hỏi thăm tôi qua mọi đường, qua toà soạn, hỏi tôi xem có thể cung cấp cho họ tên cô Osin này là gì, quê quán chính xác là ở đâu không? Vì họ có mẹ đẻ cũng tầm tuổi đó đang lao động ở ĐL, vì cô họ, dì họ, chị họ, thím, mợ, chị chồng, em họ v.v... đang lao động ở ĐL, đang tuổi đó. Và họ thấp thỏm rằng cô Osin hiếp chủ đó chính là người thân của họ. Những gia đình đầy tin rằng người thân của họ đến một mức độ nào đó, xa quê lâu, hoặc buồn chán, hoặc bị lôi kéo v.v... hàng nghìn lý do mà rồi có thể sẽ làm như cô Osin. Tức là nhìn thấy trường hợp cô Osin rất gần gũi, rất có thể, rất dễ là...

Một người hảo tâm giấu tên đề nghị sau khi cô ra tù, sẽ cho cô một khoản tiền cực lớn, để cô về Việt Nam đưa chồng con bỏ trốn khỏi địa phương, tránh khỏi dư luận, khoản tiền đủ để gia đình cô làm lại cuộc đời mới tươi sáng, xoá sạch quá khứ.

Kỷ niệm cuối với bài báo:

Hôm báo ra, chồng tôi đang đào đường đặt cáp quang về một xã heo hút không có điện cách Mù Cang Chải còn mươi mấy cây số. Vợ được từ Tiền Phong, chạy ngay xe Win về lán trọ khoe với các công nhân khác

cùng tổ thợ, bài vợ tao viết nè, vừa đọc vừa cười sằng sặc với nhau. Đọc xong bài báo nhìn ra cái Win đen đã không cánh mà bay!